

LLEGENDA DE SANT JORDI DE TERCER

Hi havia una vegada, deu fer cosa de dues o tres setmanes, al barri de la Sagrada Família de Barcelona, un drac que feia temps que tenia a tots els veïns i veïnes atemorides perquè era molt golafre. Primer havia començat menjant-se a tots els turistes que visitaven la ciutat, però quan es va estendre la notícia els visitants van deixar de venir. Així que el pobre drac, mort de gana, va continuar alimentant-se de bestioles que corrien pels carrers. Quan aquestes van començar a escassejar, va optar per entrar a les grans superfícies devorant tot el que trobava al seu pas.

El poble, desesperat en veure que començaven a mancar els aliments, va decidir que ja que tenien rei, que hi fes alguna cosa. El rei davant la insistència i tement una revolta, es va presentar al barri i va reunir a tots els veïns i veïnes al vestíbul de l'hotel on s'allotjava.

Després de rumiar una solució durant gairebé mitja hora, va decidir trucar als seus companys de caça, perquè l'aconsellessin en la captura del drac. No trobant cap forma de matar a la bèstia, el rei va recuperar una antiga llei que establia: " Si un drac afamat amenaça un poble, és legítim donar-li una persona al dia per saciar la seva gana" i així ho va comunicar al poble. El guirigall que es va organitzar va ser considerable. El rei espantat va proposar sotmetre-ho a sorteig. El poble va acceptar i va sortir elegida la princesa.

Quan es va pondre el sol es va sentir el rau-rau de la panxa del drac i els veïns, espantats, es van refugiar als portals mentre la princesa ja estava a l'Avinguda Diagonal a prop del Corte Inglés per dirigir-se al seu terrible destí.

Quan es van trobar el drac i la princesa, ella li va dir:

- Què ets un drac o una draga?

El drac, desencaixat, no va saber què respondre, quina diferència hi havia entre un drac i una draga?

- No t'entenc, ser drac o draga és el mateix, tots som verds, ferotges, traiem foc pels queixals,...Doncs si que sou estranys els humans! Jo m'ho menjo tot, homes, dones o com us vulgueu dir. Al cap i a la fi, tots teniu el mateix gust!

- Si que esteu avançats els dracs! Jo fa anys que dic que els homes i les dones podem actuar per igual, però no em fan cas! Sempre la mateixa història!

- Potser que anéssim per feina, no? Que ja tinc gana!!!

- Escolta i tu que has dit que t'ho menjaves tot, per què no et menges un sac de pastanagues en lloc de persones i acabem amb tot això?

- Pastanagues?????

La princesa li explicà tot un seguit de propietats de les pastanagues i d'altres hortalisses i verdures, fou tan convincent que al final el drac acceptà la proposta. Fins i tot, s'animà a fer-se soci de la Cooperativa de consum ecològic de les Garrigues.

El poble es va quedar perplex davant la situació, la princesa havia aconseguit fer entrar al drac en raó. Però tot plegat no els hi acabava de quadrar, els hi ballava alguna peça. I efectivament, quan s'estava a punt de fer de dia, i la noia i el drac es disposaven a anar a dormir, aparegué un espontani. Es deia Jordi i l'anomenaven el Sant, portava una mena d'escut de plàstic, un casc de llauna i una espasa de joguina (tot bastant precari). El noi estava mig tremolant i amb cara de circumstàncies, com aquell qui arriba a misses dites. La noia i el Drac se'l quedaren mirant sorpresos:

-Què hi fa aquest aquí?

Això mateix es preguntava ell.

Després de dies de pressions per part de família i amics, avui no s'havia pogut estrenar com a salvador de donzelles!!! S'havia passat el vespre tancat dins d'un bar prenent-se una til·la darrere l'altra, ell no servia per això, era un home, i què? No era valent i se li escapaven les llàgrimes amb facilitat, així els ho confessà a la noia i al drac.

Cada vegada tots tres veien més clar totes les imposicions que estaven condicionant la seva manera de ser, però aquest era el moment de rebel·lar-se; el drac ferotge es tornaria vegetarià, la princesa havia deixat clar que era una valenta, i en Jordi el Sant, un sensible!

I aquesta fou la història d'una noia que va sortir de l'ordre establert i va salvar tot un barri. Encara avui es diu pel poble que si deixem sortir la princesa que portem dins vencerem dracs i reis, que d'esquemes en tenim molts per trencar!

I vet aquí un gat i vet aquí un gos i aquest conte ja s'ha fos!

fi

